

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 20 березня 2007 року № 12 (176)

ДЗВІН ПРОЛУНАЄ ВЧАСНО

Олесь ШЕВЧЕНКО

Українцю! Українко! Тебе вкотре вже знову зневажено, обдурено і окрадено. Ліберально-олігархічні клани разом зі своїми продажними прислужниками – соціалістами й комуністами – установили повний контроль над законодавчою і виконавчою структурами влади. Обраного нами Президента, який розраховував на совість тих, хто підписував Універсал, по-блатному "кинули" ці колишні наперсточники.

Програли ж насправді – ми, українці. Нас позбавили будь-якої можливості впливу на промислову політику, на розподіл національного продукту, на формування інформаційного простору, на забезпечення сталого розвитку української культури. Наша молодь приречена служити шахраям або шукати собі заробітку на чужині. Наші пенсіонери отримують пенсію, якої не вистачає навіть на комунальні платежі. Зате всі антигерої помаранчевої революції, щодо яких Майдан категорично вимагав – "Бандитам тюрми!", тепер з висоти керівних державних посад зневажливо поглядають на нас, солдатів Майдану: "То хто там кричав "бандитам тюрми"? А їхній шеф "в законі" по-звичному попередив: "Руки повідбиваємо тим, хто нам заважатиме працювати!".

Українцю! Українко! Якщо ми погодимося з роллю "козлів", яка нам запропонована, то наступні покоління нам цього не простять. Ми не повинні забувати, що головною силою помаранчевої революції були не ті, хто стояв на сцені і кому ми скандували. Головною силою були ми з вами! Це за нами захоплено спостерігали люди на всіх материках. Це нас злякалася злочинна кучмівська зграя. Без нас, сотень тисяч чесних і відважних громадян, жодних змін не сталося б.

Пам'ятаймо: жоден злочинний режим не встоїть проти народу, який подолав страх.

І робімо висновки з недавніх уроків: ліберально-олігархічні клани більше не повинні панувати в Україні. Не шукаймо відтепер вождів – шукаймо українських чесних освічених патріотів. Їх вистачає.

А дзвін пролунає вчасно.

ЧЕСТЬ І ЧИН

ЗАКАРПАТТЯ ВШАНУВАЛО ГЕРОЇВ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

15 березня на Закарпатті відзначили 68-му річницю проголошення незалежності Карпатської України. На Красному полі біля міста Хуста, яке було столицею Карпатської України, священики УПЦ КП, УАПЦ та УГКЦ відправили панахиду за загиблими вояками Карпатської Січі.

Потому на Красному полі відбулося віче, у якому взяли участь представники місцевої влади та національно-патріотичних партій і громадських організацій. Місце героїчної оборони вояків Карпатської Січі від угорських окупантів відвідали Закарпатська, Івано-Франківська, Львівська, Тернопільська молодіжні референтури обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів.

Учасники віча наголосили, що держава Карпатська Україна засвідчила світові свою приналежність до української нації, та різко засудили рішення депутатів Закарпатської облради про визнання національності "русин" на території області та внесення її в перелік національностей області як таке, що несе загрозу цілісності української нації і держави.

Також учасники віча закликали визнати на державному рівні Українську Повстанську Армію воюючою стороною у Другій світовій війні.

Прес-служба КУН

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

БУТИ НЕ ПРОХАЧАМИ, А ГОСПОДАРЯМИ

Ще у вересні 2006 року Севастопольський суд виніс рішення про приналежність Україні маяків та інших об'єктів, розташованих у Криму, які протиправно, всупереч міждержавним угодам, захоплені Чорноморським флотом Росії.

Однак далі відбувається принизливий безглуздий фарс. Українцям вдалося силою повернути Ялтинський маяк, але на маяку мису Сарич українського судового виконавця у супроводі кількох українських чиновників зустрів озброєний автоматом вартовий і не допускав їх на об'єкт. Група українських посадових осіб, зневажених й принижених, мов побиті пси, пішли геть.

Чи вони не знають військового статуту, основи якого є подібними у всіх державах? Вартовий підкоряється тільки своєму безпосередньому начальнику. Обов'язок вартового – не допускати на об'єкт будь-яких сторонніх осіб. Отже, судовий виконавець має приходити на об'єкт у супроводі озброєного військового підрозділу, щоб силою виконати рішення суду.

Але такі дії несуть загрозу міжнародного конфлікту.

Тому єдино правильним виходом є звертатися не до вартового, а до командування ЧФ Росії або до дипломатичного представництва у Криму з вимогою організовано й узгоджено забезпечити передачу об'єкта за участю уповноважених представників Росії та України.

А в разі відмови російської сторони від виконання судового рішення вирішувати це питання на вищому дипломатичному рівні або звертатися до міжнародного суду.

Іван РЕЙНГАРД

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

БРЕШЕ, ЯК СОБАКА

Микола БІЛИЙ, політолог

16 березня в одній з телепрограм брали участь В. Коротич, Є. Євтушенко, В. Яворівський, Л. Танюк, Б. Бенюк, М. Попович та інші відомі представники культурної еліти постсоціалістичного простору.

Як абсурд, особливо небезпечний для України, пролунали слова Є. Євтушенка про те, що тоталітарна система, яка існувала до розпаду СРСР, нібито однаково винищувала і "русскую", і українську національні еліти. Є. Євтушенко навіть не припускає, що те винищення абсолютно неоднакове, принципово різне, особливо за наслідками.

У середовищі "русскіх" винищували тих, хто за оцінкою найвищих владних міжнародних імпер-злочинців (від О. Романова-Леніна до Андропова-Путіна) недостатньо натхненно служили і розбудовували імперію.

Українців же винищували до ноги. До генетично-кодових елементарних часток нищили національну еліту, залишаючи в живих лише глухих і німих та схудоблену масу манкуртів, безбатченків, зрадників своєї нації, а з цих живих виривали заживо мову-душу українського народу, національну пам'ять і гідність, людську порядність.

Це було нищення імперсько-"русской" "культурою" іншої – національно-української; це був стан тюрми, де імперсько-"русская" нація була тюремником, а українська нація була в'язнем.

І говорити на цьому тлі устами асимільованих євтушенків про взаємопроникнення культур "русской" і української, про братерське співжиття двох націй і т. ін. є, як мінімум, блюзнірством. Про це можна і треба говорити з проекцією у майбутнє щодо відносин демократичної Московії і демократичної України як сусідніх держав, але обов'язково після державного каяття офіційної Москви за геноцид, лінгвоцид, нищення української державності і асиміляцію обезголовленого украінства. У протилежному випадку, без такого каяття, шукання асимільованими євтушенками братерського співжиття "русскіх" і українців в минулому є черговим імперським "проіском", націленим на відворот украінства від європейського світу до московського ярма.

Сумно, що серед присутніх на передачі українських діячів не знайшлося гідних роз'яснити Є. Євтушенку оцю разючу неоднаковість нищення і наслідків нищення.

Лише Б. Бенюк, та й то метафорою про сад, спробував заперечити відомому російському поету про помилковість його суджень.

ВІДВЕРТО

"БЕЗРІДНІ ХОМКИ" ЧИ УКРАЇНЦІ?

Я отримав новий паспорт громадянина України, і в мене відразу виникло кілька запитань. Адже приховують переважно щось зле, темне, сумнівне і недобре. А кому ж соромно зізнатися, що він – українець, росіянин, поляк чи єврей?

Я думаю, що за вилученням національності з паспорта громадянина України криються чорні задуми ліквідації українців як нації і України як держави. Комусь потрібно, щоб у нас були лише "територія" і "населення" без етнічних ознак, без національної культури.

Звідти випливає логічне запитання: на яких підставах порушуються справи про так звану міжнаціональну ворожнечу? Адже жоден документ не підтверджує національної приналежності.

Тому, на мою думку, необхідно негайне відновити в паспорті графу про національність громадянина України.

Поряд з цим маю ще одну пропозицію, яка, гадаю, знайде багатьох прихильників різних національностей: забрати у депутатів прикметник "народний". Адже всі ці "корпорації", "клани", "структури", "команди" і т. д., які об'єднує лише назва "партія" і жадібність до влади і наживи, – дуже далекі від інтересів народу. Особливо це висвітила наша знаменита "пропорційна" виборча система.

Ці "коти в мішках" невідомі народові і тим більше не підзвітні. А тому називати їх "народними" неетично і неправильно.

Василь ДАВИДЕНКО,
смт Рокитне, Київська область

ХОДА ПАМ'ЯТІ І СКОРБОТИ

У Бабиному яру кияни вшанували пам'ять розстріляних німецькими нацистами українців.

Учасники акції пройшли смолоскипною ходою до дерев'яного хреста, що є символічною могилою жертв німецького терору. Попереду колони, в оточенні прапорів ОУН, несли портрет відомої української поетеси Олени Теліги, яку німці вбили у Бабиному яру 21 лютого 1942 р. через активну пропогандистську роботу в лавах ОУН. Всього німецькою каральною системою було знищено у Бабиному яру більше 620 активістів та членів ОУН.

В акції взяли участь представники націоналістичних структур. Учасники акції, окрім смолоскипів, тримали у руках державну символіку, а також червоно-чорні прапори українських визвольних змагань та прапори ОУН.

Біля символічної могили запалені лампадки утворили символічний хрест скорботи. Після відслужения священиком панахиди за убієнними, учасники акції проспівали Гімн ОУН. Було символічно спалено нацистську символіку як символ імперської окупації. Під час виступу представники організацій і політичних партій наголосили на тому, що Бабин яр є, в першу чергу, великою українською трагедією, де полягло 55 тисяч українців. Виходячи з цього було розкритиковано намагання єврейської громади приватизувати Бабин яр.

Виступаючі наголошували, що історію потрібно пам'ятати для того, щоб ніколи не повторювати помилок минулого та усвідомлювати, що будь-який окупант нічого доброго не принесе на нашу землю.

Дмитро ЩЕРБИНА

ПАМ'ЯТІ СЛАВНОЇ ДОЧКИ УКРАЇНИ

З сумом повідомляємо, що на 84 році життя відійшла у вічність славна дочка України, учасниця боротьби за Українську державу Ярослава Сенківська-Онуферко. Народилася вона 1923 року у Тернополі. Батько – Матвій Сенківський брав участь у визвольній боротьбі на Великій Україні у складі корпусу Українських Січових стрільців Євгена Коновальця.

До юнацької ОУН вступила у 1943 році, де отримала псевдонім "Олімпія". З 1944 року заочно навчалась у педучилищі м. Кременця і Чорткова, а у 1946-му поступила на заочне відділення Львівського педагогічного інституту і одночасно працювала вчителькою початкових класів.

29 травня 1947 року Ярославу арештували співробітники Тернопільського КДБ і ув'язнили в слідчий ізолятор. Основне звинувачення – співпраця з ОУН-УПА і передача інформаційних матеріалів. Під час допитів Ярослава зазнала страшних тортур. Засудили її на 10 років таборів суворого режиму. Термін покарання відбувала у Воркуті і Абезі Комі АРСР. У 1956 році Ярослава звільнилася з таборів. Вийшла заміж за свого земляка Зеновія Онуферка і у 1957 році повернулася в Україну.

З початком українського національного відродження Ярослава активно допомагала Народному Рухові України, була дуже активним учасником обласної спілки політв'язнів і репресованих України. Часто виступала на вічах і мітингах, допомагала в утворенні і розвитку історико-меморіального музею політичних в'язнів, передала також багато експонатів у обласний краєзнавчий музей. Часто виступала перед учнями шкіл і навчальних закладів.

Низько схиляємо голови перед світлою пам'яттю славної дочки України – Ярослави Сенківської-Онуферко. Нехай Українська земля, за яку Ярослава довго і важко страждала, буде їй легкою.

Тернопільська обласна спілка політв'язнів і репресованих України,
Ліга жінок Тернопільщини,
Обласне товариство "Меморіал" ім. В.Стуса

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ РОМАНА ШУХЕВИЧА..,

5 березня провід Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів ініціював проведення мітингу-реквієму на честь Головнокомандувача Української Повстанської Армії генерал-хорунжого Романа Шухевича, якого було вбито 1950 року агентами НКВС. Мітинг було проведено біля могили Січових стрільців та вояків ОУН-УПА за участі представників Конгресу, УРП "Собор", БЮТ та інших партій та громадських організацій Вінниччини.

Після того, як до присутніх зі вступним словом звернувся голова Вінницької ОО КУН Віталій Гусар, священик УГКЦ отець Стефан відслужив Панахиду за Романом Шухевичем та звернувся до учасників мітингу з промовою. Після цього всі присутні вшанували пам'ять Головнокомандувача УПА хвилиною мовчання.

У виконанні гурту "Просвіта" лунали стрілецькі та повстанські пісні, а на завершення всі присутні виконали гімн України.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

...ПОЛКОВНИКА ДАНИЛА НЕЧАЯ...

26 лютого зібралася велика громада між селами Красне та Черемошне на могилі брацлавського полковника Данила Нечая, де встановлено пам'ятник. Данило Нечай – легендарний герой народно-визвольної боротьби козацької доби, який загинув у бою з польською шляхтою у далекому 1651 році.

Організаторами заходу з вшанування пам'яті Данила Нечая виступили козацтво Вінницького полку, Народний Рух України, відділ внутрішньої політики Вінницької ОДА та Тиврівська РДА. Учасниками дійства були представники з багатьох районів Вінниччини та Хмельниччини, в тому числі і кунівці Тиврова та Вінниці.

На могилі Данила Нечая відбулося почесне прийняття в козаки. Учасники заходу згадували про звитяжні сторінки козацької доби. Після промов біля вічного спочинку героя пролунав залп із гармати. На завершення всі учасники мітингу-реквієму виконали гімн України.

Урочистості продовжились у Таврійському районному будинку культури.

Ольга КРИВА,
член Проводу Вінницької обласної організації КУН

...ТА ІВАНА БОГУНА

17 лютого 1664 р. неподалік с. Комані, біля Новгород-Сіверського, було страчено героя Визвольної війни 1648–1654 рр., одного з найвидатніших козацьких полковників Івана Богуна. Нинішнього року в цей день біля пам'ятного знака Іванові Богуну зібралися новгород-сіверські козаки, гості з Глухова, серед них – заступник гетьмана козацьких військ України Володимир Чорнобай, представники громадськості, аби вшанувати пам'ять героя.

Панахиду в пам'ять Вінницького та Кальницького полковника відслужив козацький священик отець Сергій.

Символічно, що саме цього дня новгород-сіверське вільне козацтво "Сіверська Січ" поповнилось новими козаками. Серед них і один з трьох синів Павла Богуна – Антон Богун, який прагне робити добрі справи й наслідувати в усьому свого великого пращура – Івана Богуна.

Нині на Новгород-Сіверщині славні традиції предків продовжують також козаки Шептаківської, Команської, Фаївської сотень. Вирішили сформувати сотню в Погребках. А на козацькому колі прийняли рішення створити козацький полк імені Івана Богуна.

Біля символічної могили відзначено День пам'яті національного героя Івана Богуна

Серед завдань, які ставлять перед собою козаки, – проведення пошукової роботи, впорядкування могил, пам'ятних знаків воїнам, чиєю кров'ю рясно полита наша земля. На літо вже запланована низка заходів з цього приводу. Новгород-сіверські козаки співпрацюють з головою доброчинного громадського фонду "Богун" пані Євгенією Лещук, яка мешкає у Львові і робить все можливе, аби подвиг Івана Богуна жив у серцях і душах українців.

О. ФІЛОНОВА, головний редактор
новгород-сіверської ДМТРК "Сіверська"

ВИШГОРОДЦІ ЗНОВУ НАЙСИЛЬНІШІ

У Вишгороді відбулися обласні рейтингові змагання з настільного тенісу. На турнірі вже вдруге розігрувався кубок пам'яті Голови Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів, полум'яного патріота України, народного депутата України трьох скликань, жінки-легенди Слави Стецько. Почесним гостем на турнірі був помічник президента федерації настільного тенісу України Микола Улянчич.

Привітати учасників змагань завітали до Вишгорода почесні гості з Києва – голова Секретаріату Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів, голова Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність" С. Брацюнь (головний спонсор турніру), головний редактор часопису "Нація і держава" М. Сидоржевський, племінниця Слави Стецько Леся Брацюнь.

У змаганнях узяли участь 9 кращих команд Київської області.

Вирішальний поєдинок між вишгородцями та броварчанами завершився перемогою господарів. Вагомий внесок у перемогу своєї команди внесли Є. Яровий, О. Купченко, С. Грабчак, В. Олейников, М. Десятникова та І. Грищенко.

Отже, вдруге поспіль команда Вишгорода заволоділа престижним кубком.

Усі призери нагороджені дипломами та цінними подарунками від спонсорів змагань.

Валерій СИДОРЧУК

Головний провід Конгресу Українських Націоналістів висловлює щирі співчуття заступнику голови Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів, голові Донецької обласної організації КУН Марії Олійник у зв'язку з непоправною втратою, що спіткала її родину, – смертю матері

Параскевії Павлівни.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОВЕРНУТИ НАДІЇ

Нестандартні ходи, несподівані і сильні державницькі ініціативи, психологічна впевненість і гра на випередження – ось чинники, які можуть дозволити Президентові зберегти і посилити свій вплив у владі.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Під час мітингу в Дніпропетровську, організованого "Народною самообороною", Юрія Луценка засвистали і закидали курячими яйцями, одне з яких влучило екс-міністру в обличчя. Щоправда, він не впав і не втратив свідомості (як це свого часу в подібній ситуації сталося з іншим відомим політиком), а продовжив мітинг, що, безумовно, робить йому честь.

Між тим, анонсований колишнім соціалістом і колишнім міністром МВС "весняний похід на Київ", за відповідної "розкрутки" в пресі, поступово стає однією з головних тем у суспільстві. Щоправда, досі незрозуміло, до яких результатів це може призвести, – у разі, якщо такий похід відбудеться. Адже контрольована регіоналами міліція навряд чи буде пасивно спостерігати за активним виявом народної ініціативи (суботня прес-конференція В. Цушка це підтвердила). "Ви ж розумієте – уже 2004 року не буде, ніхто не поступиться. Всі будуть стояти", – багатозначно натякнув теперішній міністр МВС. Та й прем'єр "порадив" опозиції "не бавитися з вогнем". Трохи раніше В. Янукович, як ми пам'ятаємо, прямолінійно і без евфемізмів пообіцяв "викручувати руки" тим, хто буде, образно кажучи, вставляти палиці в колеса, заважаючи роботі уряду.

Можна передбачити, що у випадку, якщо багатотисячний "весняний похід" таки стане реальністю, і ситуація почне виходити з-під контролю уряду, дії міліції, загонів спецназу і внутрішніх військ будуть набагато жорсткішими і агресивнішими, ніж це було під час Майдану чи, приміром, 9 березня 2001 року. Разом з тим, неможливо спрогнозувати, як все це обернеться для ослабленої, наполовину спаралізованої і практично повністю дезорієнтованої української патріотичної опозиції (маю на увазі насамперед ту частину суспільства, котра підтримує Президента, вбачаючи в ньому за нинішньої ситуації чи не єдиного державного мужа, який справді вболіває за Україну). Але за будь-якого сценарію це однозначно не посилить позицій націоналістичних чи націонал-демократичних сил. Адже очевидно, що лозунги, під якими піднімає людей Луценко, перш за все, носять соціальний характер, та й орієнтується він насамперед на лівоцентристський протестний електорат, переманюючи його частково від Мороза, і частково – від Тимошенко.

Тим часом лідерка БЮТ, зі свого боку, продовжує радикалізувати настрої, втягуючи на цей доволі непередбачуваний шлях (опосередковано, через "Нашу Україну", з якою у бютівців останнім часом відбулося істотне зближення позицій) і Президента. Глава держави – вкотре вже – опинився на роздоріжжі. Вочевидь, його й надалі будуть намагатися "розвести" – з одного боку, "антикризовики", які можуть погодитися на кандидатуру Огризка чи пожертвувати чимось іншим, вимагаючи від Президента принаймні засудити дії Тимошенко як "авантюрні" і відхреститися від неї; з іншого боку, зрозуміло, що і лідерка БЮТ не збирається бавитися у якесь перемир'я з Януковичем, а продовжуватиме використовувати різні можливості для нагнітання ситуації, вкотре ставлячи главу держави перед драматичним вибором. Щоправда, загнаний у куток Президент може скаржитися хіба що на себе – за те, що свого часу не скористався унікальною можливістю (коли мав колосальну підтримку населення) почати будівництво національної держави, а допустив до владного керма пройдисвітів, авантюристів, базік і хапуг, чим не лише значною мірою занапастив себе, але й – що не менш важливо – дискредитував українську національну ідею. Якщо найкращий із вас, українців, так бездарно розпорядився владою і авторитетом, то що про вас, хохлів, можна тоді говорити, і на що ви взагалі здатні – нахабно і з ненавистю цвиркають нам в очі всі ці вітренки, симоненки, грачі з голубами і їм подібні левченки та інше чуже і смердюче сміття.

І що ж ми їм кажемо у відповідь? Які аргументи наводимо?..

Ситуація, котра склалася нині, є близькою до критичної. Постійні заклики-звернення Президента "працювати конструктивно" абсолютно не спрацьовують, і це бачать усі – і однодумці, і опоненти, однак Віктор Ющенко продовжує це робити. Подібні дії не мають у суспільстві, наскрізь просякнутому брехнею, зневірою і злодійством, належного розуміння і підтримки. А без підтримки з боку людей глава держави залишиться практично наодинці з горою нерозв'язаних проблем.

Нестандартні ходи, несподівані і сильні державницькі ініціативи, які в очах суспільства виглядатимуть привабливо, психологічна впевненість і гра на випередження – ось чинники, які за нинішньої ситуації можуть дозволити Президентові зберегти і посилити свій вплив у владі, а разом з тим – і повернути надії нам.

ЛЕТАРГІЧНИЙ СОН

Спите інтелігентики,
Спите?
І скиглите, що досить
Вже руїни.
Забули ви покликання
Святе.
Що ви сини і дочки
України.

Віддали хруням
Знову ви кермо,
І плачете, що не
Платять
Зарплату.
На вас сліпих,
Накинуть знов ярмо.
І поженуть,
Як баранів на страту.

Червоним сказом
Бісяться хорти,
Що прагнуть
Царювання і наруги.
Дадуть вам
"На російській"
паспорти.
Щоб не забули,
Що ви наймитюги.

"Колона п'ята"
Знов згортає хлам,
Щоб в бій останній
З силами зібратись.
Невже заціпило
Від страху вам,
Що важко так
На повен зріст
піднятись?!

Було на крутосхилах
Стільки брам,
Та сонце волі
Нині вже сіяє.
Свободи не цінує
Тільки хам,
Що за поживу
Й долю проміняє.

Невже ваш дух
До крихітки зітлів?
Ви ж – інтелект
І мудрі проводирі.
Невже ждете,
Щоб молодих синів
Привозили
У цинковім мундирі?

Чого ж ви заніміли
Сидите?
Чи вірите в якусь
Ще заборону?
Невже ви струпішили
І ждете,
Що кине хтось
Подачку з-за кордону?

І в демократів
Чвари і гризня,
Конкістадори знов
Гребуть пожитки.
І бізнесом прикрилась
Злодійня,
Що Україну
Обдира до нитки.

То де ж вона, ця
Провідницька роль?
Ростуть грибами
Мафіозні клани.
І розум забирає
Алкоголь,
І генофонд руйнують
Наркомани.

Хіба наступить
Божа благодать,
Коли духовність
Ще така мізерна?
Неоїуди
Й агентурна рать
У християнство
Сіють люті зерна.

Невже від зайд
Чекаєте добра,
Чи боїтесь, що завтра
Гідра вкусить?
Вже може б ви
Прокинулись?
Пора!
І летаргічний сон
Скінчитись мусить?

Здобуто волю
В праведній борні
І дією, що втілилась
В громаді.
Ніхто не зборе України.
Ні!
Але байдужість
Рівноцінна зраді!

В. ВИХРУЩ,
1994 р.

Віктор КАСПРУК

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

ПОЛІТИЧНА ШИЗОФРЕНІЯ РОСІЯНАМ НЕ ЗАГРОЖУЄ

Недавні місцеві вибори в Росії можна цілком визначити як "вибори без вибору". Оскільки їхні результати були визначені заздалегідь і внесені до протоколу. Як докази можна привести повідомлення про фальсифікації голосів виборців у Московській області, де ті самі ж виборці "голосували" по декілька разів. Для досягнення цієї мети їх возили на автобусах на різні виборчі дільниці. Варто звернути увагу на те, що у минулі роки методами радянських часів на зразок "автобусної каруселі" кремлівські кадебісти наважувалися широко користуватися лише у віддалених регіонах російської глибинки, наприклад, на Кавказі.

Власне, можна було б ці вибори і не проводити, коли й так було очевидно, що вся передвиборна боротьба була побудована на тому, що в реальності одна частина сучасної російської "команди влади" опонувала іншій. Але та цинічність і зухвалість, з якою у Кремлі підготували і провели нинішні регіональні вибори, вказує на те, що політичні маніпуляції і фальсифікації досягли нового рівня. Так само, як і презирство до власних виборців. Показовою була явка виборців. В середньому вона склала аж... 39%. Навряд чи можна вважати виборами те політичне дійство, яке більше 60% електорату просто проігнорувало, розуміючи, що від їхніх голосів абсолютно нічого принципово не може залежати.

Проте якщо під час попередніх виборів політичні соратники президента Росії Володимира Путіна хоча б позірно намагалася імітувати мінімальну видимість демократії, то тепер, впиваючись необмеженою владою над величезною країною, об'єднана команда вихідців з КДБ показала вершину своїх цинічних маніпуляцій російськими законами і просто відсторонила опозиційні партії від участі у виборах. При чому результати були відомі задовго до закінчення цих "виборів". Оскільки лідери обох "потьомкінських" кремлівських партій: "Единой России" та "Справедливой России" заговорили про свою перемогу задово до того, як були офіційно оголошені підсумки голосування. Партійні боси по-своєму мали рацію, тому що в багатьох регіонах ці вибори не мали абсолютно нічого спільного з вільним волевиявленням народу. Політичний тандем з цих "клонованих" владою партій покликаний відбивати будь-які загрози для існуючої монополії на владу. І, як показали підсумки регіональних виборів, із своїм завданням ці структури чудово впоралися.

Неважко зрозуміти, що "путінці" спромоглися успішно виконати "роботу над помилками". Не зумівши протягнути у президентське крісло свого ставленика Віктора Януковича і поставити на коліна бунтівну Грузію, Кремль зробив належні висновки з демократичних революцій в Україні і Грузії. Тепер робиться ставка на превентивне придушення опозиції, перш ніж вона зможе стати реальним фактором влади. Більшість населення Росії не буде мати нічого проти таких дій влади. Принаймні доти, доки бум у нафтовій і сировинній галузі буде приносити доходи, достатні для підтримки зростання економіки і рівня споживання.

Загалом, багато росіян цілком усвідомлюють той факт, що політика Путіна і його псевдопартій-клонів "Единая Россия" і "Справедливая Россия" затягли їх назад, у радянське минуле. У попередні роки їхньою відповіддю було протестне голосування "проти всіх" або бойкот виборів і політична байдужість. Більшість росіян взагалі не ходить на вибори. А багато хто з них не дивляться телевізор, тому що їх вже верне від нескінченної низки репортажів про діяння президента і його довірених осіб.

Загалом же березневі вибори-2007 – це артпідготовка перед думським наступом на загальнофедеральному просторі та репетиція перед президентськими виборами. Швидше за все, наступника назвуть у вересні, щоб дати кремлівській партії "Единая Россия" орієнтир для виборів до Державної Думи, які відбудуться у грудні цього року. Перемога "Единой России" на цих виборах зможе забезпечити наступнику легку перемогу на президентських виборах у березні 2008 року. Ідеальним сценарієм для Путіна буде створення ефекту переможця, внаслідок чого політичні еліти, зрозумівши, що в їхніх інтересах об'єднатися навколо призначеного наступника і не виступати проти Путіна, погодяться із запропонованою кандидатурою. І все ж таки деякі коментатори продовжують прогнозувати, що передача влади зірветься, і Росія скотиться в політичний хаос.

Хоча сьогодні російська політика стабільніша, аніж вона була вісім років тому, в момент приходу до влади Путіна, ніхто не може виключити можливість повторення відкритих міжфракційних зіткнень кінця 1990-х років. Відбулися деякі важливі інституційні зміни, зокрема, Кремль встановив контроль над телебаченням і створив позірну двопартійну систему. Сім років економічного зростання сприяли зміцненню підтримки режиму серед суспільства. Небагато хто серйозно сприймає можливість народної "кольорової революції" в Росії. Однак, не бажаючи ризикувати, влада вжила низку заходів щодо недопущення подібного розвитку подій, наприклад, посилила контроль над іноземною допомогою неурядовим організаціям.

Допоки увесь світ поглядає на Кремль і чекає, коли ж Путін вирішить таки зробити однозначну заяву щодо свого реального спадкоємця на посту президента, керівник Росії проявляє активність на іншому фронті. У той час як "кремлівські гадалки" на кавовій гущі намагаються відстежити кожну крупинку політичної ваги і впливу, що набирається одним із двох кандидатів у спадкоємці – Сергієм Івановим чи Дмитром Медведевим, він зміцнює основу президентської влади. Путін мостить дорогу, аби полегшити своєму спадкоємцеві завдання іти заданим ним політичним курсом...

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

РУДИМЕНТИ І АТАВІЗМИ БІЛЬШОВИЗМУ

Інна ВОЛОСЕВИЧ,
"Нація і держава"

Згідно з дослідженням, проведеним соціологічної службою Центру О. Разумкова у лютому 2007 року, 36,5% громадян України сприймають 23 лютого (річницю створення Л. Троцьким озброєних загонів бойовиків, переважно з числа латишів, китайців і кримінальних злочинців) як "свято Радянської армії" (серед них більшість становлять респонденти похилого віку), а 27% – як свято всіх чоловіків. Це свідчить про те, що відзначення цієї дати значною мірою залишається пропагандою неіснуючої Радянської імперії. У 1999 році Леонід Кучма перейменував це "свято" на День захисників Вітчизни, але, за вищенаведеним дослідженням, кучмівське формулювання сприймають тільки 22% респондентів, 9,4% опитаних вважають 23 лютого звичайним днем, 1,8% сприймають його як День Української армії, і стільки ж – як всенародне свято.

Закономірно, що на заході України 31,4% (більшість) громадян вважають 23 лютого звичайним днем, у центральних регіонах – 6,8%, а на сході та півдні – близько 3%.

Певна частина чоловіків цього дня відзначають своє перебування в армії – як на мене, то це скидається на мазохізм. Важко повірити, що перебування в радянській чи українській (що, на жаль, дотепер мало чим відрізняється від радянської) армії справді було святом... День захисника Вітчизни в незалежній Україні був би сенс призначити, скажімо, на 29 січня – на честь вшанування подвигу героїв Крутів, що полягли у боротьбі із загарбницькою ордою – більшовицькою армією. Натомість ми дотепер вшановуємо цю армію, яка знищила мільйони українців.

Для порівняння, схоже, що найбільше комуністичне свято, 7 листопада, має значно більше прихильників (здебільшого старшого віку і здебільшого зі сходу та півдня): за даними опитування Центру Разумкова, що проводилось у жовтні 2002 року, 38,6% опитаних вважали цей день "звичайним днем", 35% – "таким самим святом, як і нинішні офіційні", 16,3% – "найбільшим святом", і найменше – 7,3% – класифікували його як "день пам'яті жертв комуністичних репресій". Щоправда, такий розподіл думок було зафіксовано в рік, коли комуністи мали 12,1% прихильників (за передвиборчим опитуванням у березні 2002 році), але на даний час завдяки "мудрій" політиці їхнього "вождя" комуністи за різними опитуваннями набирають не більш, як 3% голосів (натомість в Росії за січень 2007 року комуністи за опитуваннями набирають 20% голосів!). Навіть за практичної відсутності антикомуністичної пропаганди комуністи в Україні, як і їхні свята, на щастя, вже відживають. З 2002 року українців перестали опитувати про ставлення до 7 листопада – сподіваюсь, невдовзі не стане потреби нас опитувати і про ставлення до комуністів...

ЗАЯВА

"МИ ВИМАГАЄМО!"

Фракція КУН "Національний вибір" Львівської обласної ради у складі депутатів М. Вовка, М. Пшевлоцького, Р. Дідуся, А. Городиського, П. Грушецького, І. Куп'яка та А. Микуша виступила з рішучою заявою у зв'язку з ретельно спланованим широкомасштабним наступом так званої антикризової коаліції на державний статус української мови.

Особливе обурення викликає мудрування секретаря Донецької міськради такого собі Миколи Левченка, який недавно заявив наступне: "Я підтверджую свої слова про те, що російська мова повинна бути державною мовою в Україні. Українська мова залишиться існувати як мова фольклору, вона не годиться для розвитку науки і міжнаціонального спілкування, тому що її ніхто не знає. Я залишався на цій позиції і її відстоюватиму й далі".

Випад Левченка і його поширення в ЗМІ, говориться у заяві, очевидно, не відбулося без вказівки його високих чільників і покровителів. Таким чином українонанависники хочуть перевірити реакцію національно-патріотичних сил на перспективу, яку вони нам всім хочуть приготувати: Українець? – Йди на загумінки і займайся там фольклором та анекдотами. До науки і цивілізації тобі зась.

Депутати Львівської обласної ради вимагають від Президента України Віктора Ющенка застосувати жорсткі дії для захисту конституційних норм Української держави від реваншистських антиукраїнських сил.

Крім того, представники фракції КУН "Національний вибір" домагаються від голови Львівської обласної ради якнайшвидшого проведення засідання облради з розглядом питання щодо функціонування української мови як державної на території Львівської області.

"Ми вчергове наголошуємо, – говориться в заяві, – на необхідності об'єднання зусиль національно-патріотичних сил перед загрозою реальної небезпеки для нашої держави – антиукраїнської кліки".

НАРОДНІ ОПОВІДКИ

ЯК ЧЕРВОНІ ЗДАВАЛИСЯ КОРИЧНЕВИМ ОФІЦЕРАМ

Іван КАССАЛА,
козак, українець

На славній і мальовничій Полтавщині, в колишньому Опішнянському районі, серед розкішних гаїв у селі Зайці був колись колгосп імені Заливчого, до якого входило і село Шкідинівка, де мешкала наша сім'я. Мій батько Кассала Григорій Данилович працював у колгоспі комірником, завгоспом і касиром водночас. Головою колгоспу був комуніст Іван Лисенко. Любив добряче хильнути, але мій батько ніколи з ним навіть чарки горілки не випив.

Настав час, коли заманулося "батьку" Сталіну усі хутори знести з лиця землі, тож у березні 1939 року Кассали виїхали на Кубань, в м. Усть-Лабінське Краснодарського краю Росії.

Новий комірник колгоспу часто запрошував до себе на чарку горілки голову колгоспу, і колгоспне керівництво бенкетувало. Після гулянки Лисенко забирав у комірника ключі від комор і брав собі з колгоспного добра, що хотів і скільки хотів. Через деякий час комірнику довелося продавати корову, позичати гроші у родичів і вносити в колгоспну касу, щоб не сісти в тюрму.

А тим часом комуніст Іван Лисенко став головою Опішнянського райвиконкому.

22 червня 1941 року загриміла війна. Коли німецька армія підходила до Полтави, партійно-радянські бонзи вирішили в лісах коло Опішні, на березі річки Ворскли, створити партизанський загін з одних комуністів – безпартійним не довіряли. Командиром призначили Івана Лисенка. У своєму розпорядженні Іван Лисенко мав склади зброї і продуктів, заховані в хащах. Щоб було з ким заїдати тими продуктами горілку, він кликав у ліс багатьох своїх товаришів. На той час німці зайняли вже всю Полтавщину, почали перекачувати багатства української землі до свого фатерланду. Тут би хоробрим червоним партизанам і заявити про себе, дати грабіжникам по руках. Та цього не сталося. Командир партизанського загону комуніст Іван Лисенко звернувся до "месників" з такою промовою:

– Товариші, за що ми будемо голови складати? За сталінські репресії, коли наших людей, невинних, вночі забирали чекісти, мучили, катували і розстрілювали чи вивозили до Сибіру, на Соловки? Червоні людоїди влаштували у нас в Україні голодомори 1921–1922, 1932–1933 років. Голодом морили лише українців. У селах, де жили одні росіяни чи узбеки, голоду не було, бо там не ходили червоні бригади і не вимітали хліб до зернини, як це було у нас на Полтавщині і в усій Україні, так званій радянській, а в дійсності колонії Російської імперії. Але, нарешті, банді Леніна-Сталіна, зграї комуністичних паразитів прийшов кінець. Завдяки Адольфу Гітлеру російські окупанти пішли від нас і вже ніколи сюди не повернуться. Німецька армія Адольфа Гітлера загнала їх уже під саму Москву. Тож я, товариші, пропоную піти зараз же у Опішню, де ми складемо нашу зброю перед німцями!

Всі партизани, як один, відповіли:
– Згода, Іване! Смерть Сталіну!

Загін вийшов з лісу і через годину вже марширував вулицею Опішні. Коли підходили до комендатури, сяяло сонце. А німці, як побачили стількох озброєних людей, то спершу аж перелякалися, бо подумали, що хлопці збираються на них напасти. Та за наказом командира партизани негайно покидали свої гвинтівки перед німецькими офіцерами.

Іван Лисенко сказав коменданту, що вітає німців як визволителів від червоної кривавої банди ВКП(б) та сатрапа Йосипа Сталіна. Тоді німці записали їхні прізвища, побажали щасливої дороги і всіх відпустили додому.

Незабаром виявилося, що Адольф Гітлер прийшов в Україну як кривавий окупант, а не визволитель. Проти нього піднявся український народ. Була створена Українська Повстанська Армія, яка не давала спокою німцям ні вдень, ні вночі. УПА довелося воювати і з поляками, і з окупантами Сталіна, які уціліли завдяки дурній політиці Гітлера. З'явилися так звані червоні "визволителі" і в Опішні. Чекісти схопили Івана Лисенка. Його засудили до 25 років тюрми. Та після смерті Сталіна його відпустили на волю. Незабаром Іван Лисенко разом з сім'єю залишив Шкідинівку і виїхав у невідомому напрямку.

м. Камінь-Каширський,
Волинська область

КОНТРОВЕРСІЇ

НАДЗВИЧАЙНИЙ СТАН

Олег КРИШТОПА

Коли нічого цікавого і посутнього не відбувається у реальності, епіцентр життя зміщується у сни. Так склалося у цій частині світу, у цій країні, у цьому місті, що влітку тут западає штиль. Повне безвітря, цілковита безподієвість. Якщо щось і відбувається з людьми, то виключно на особистому, майже побутовому рівні. Якісь нічні історії з пияками, банальні закоханості, подружні сварки, підвищення цін etc.

Уві снах усе інакше. Щоночі, якщо бути уважним та терплячим, можна прожити бодай ще одне життя – і обов'язково на межі, з надміром адреналіну...

Мої сни зазвичай трагічні – вони часто завершуються моєю загибеллю. Але не завжди. Буває і так, що, прокинувшись через якусь дрібницю з реальності (нічний телефонний дзвінок, чийсь вигук, раптовий грім) і нагло перервавши сновидіння, потім примудряюся до нього ж таки повернутися і додивитися. Ця потреба у мені настільки сильна, що я занурююся у попередній сон навіть тоді, коли знаю, що от-от неминуче маю загинути. Аж тоді можна прокидатися...

Востаннє мені наснилося, що в Івано-Франківську ввели надзвичайний стан, і до міста в'їхали танки. Власне, місто було не зовсім Івано-Франківськом – півколо вулиці Бельведерської, на якій мене застали перші панцерники з автоматниками на баштах, чомусь виявилося дуже широким. Це була величезна площа, якої не знайдеш у нашому маленькому містечку. Перший бронетранспортер не викликав занепокоєння у перехожих; діти навіть захоплено вказували на нього пальцями і пищали від захвату. Але я вже розумів, що сталося – що це ніякий не парад, не виїзд військової автоколони на навчання, а початок режиму. Потому на площу в'їхало ще кілька танків. Раптом один із автоматників навмання випустив чергу в натовп. Без жодної ворожості і ненависті до людей – просто з цікавості, як вони поведуться. Кілька чоловік упало, котрась жінка (із закриваленим дитинчам на руках) дико заверещала... Далі ви знаєте – таке можна побачити у фільмах про війну чи про стрілянину в людних місцях. Одне слово – паніка.

Мій страх зі сну був дуже несправжній. Я відчував навіть певне вдоволення від небезпеки і ризику померти – очевидно, краєчком свідомості все ж усвідомлюючи, що це лише сон, сценарієм якого мені вготовано геройчу загибель... Я навіть допомагав іншим людям рятуватися, аж потім кинувся навтьоки сам. Когось шукав у катакомбах колишньої школи, що перетворилася на табір для репресованих... Завершення сну не пам'ятаю – його, як морозиво, розтопило проміння вранішнього сонця.

Наступного дня я переказав кістяк свого сновидіння кільком друзям. І наштовхнувся на протилежну реакцію. Один із приятелів висловив переконання, що нашому суспільству бракує справжнього струсу, що воно адаптувалося до навколишньої трясини, і хіба лише танки на вулицях й могли б вивести його зі стану заціпеніння та апатії. Інший товариш сказав, що ми часто говоримо про те, чого не знаємо...

Я не хочу знати, що таке справжні танки на вулицях міста. Хай вони залишаються у фільмах і снах.

Володимир ФЕРЕНЦ

ЗАГРОЗИ ДЛЯ НАЦІЇ

БЛУД ЛІВОЇ ІДЕЇ

Спостерігаючи, як українські комуністи вживаються з українськими олігархами, роблю висновок про цікаву універсальність комуністичної і взагалі лівої ідеології. Сам факт того, що небідні люди підживлюють лівий політичний рух, свідчить про одне – в новому тисячолітті він має велику перспективу завдяки секретній місії, дуже вигідній сильним світу цьому. Дехто каже, що так звана антикризова коаліція тримає комуністів лише для озвучення неприємних для опозиції проектів. Це правильно, але надто спрощено з погляду українського майбутнього. Є такий варіант українського майбутнього, який не залишає українцям жодних шансів серйозно впливати на суспільні і державні процеси. І саме ліва ідеологія є ключовою в довершенні справи. Ні, йдеться не про відродження впливу традиційних комуністів. Петро Симоненко гарантовано вже не потрапить до наступного складу українського парламенту. Це зрозуміло з того, як "відкушують" його електорат інші сили, про це можна здогадатися навіть за приреченою напруженістю голосу головного комуніста. Багаті люди підібрали ліву ідею як дуже зручну технологію бути ближчими до народу – так легше ним маніпулювати, маючи свої газети, радіо, телеканали ще й армію професійних політтехнологів.

В Україні людей привчили не розуміти націоналізм, ненавидіти, боятися. Тому наша держава є ідеальним місцем на планеті, де людям радо показують "легкий шлях" і годують "благими намірами". Можна бути з націоналістами за національну державу й пріоритет національних інтересів, але треба бути готовим до проблем і непорозумінь із супербагатою на наших теренах інтернаціональною збірною політикуючого капіталу. У разі нашої перемоги в боротьбі Україна стане рівноправною державою з багатим населенням і вже своїми олігархами. Однак це важкий шлях, який вимагає громадянської активності, передовсім етнічних українців. З "лівими" проповідниками невимовно легше, і так приємно слухати справедливі гасла про соціальну справедливість, про те, як за неї боротимуться.

Здорова і здібна людина прагне не соціальної справедливості, а можливості добре заробляти. В Україні мало хто добре заробляє, і так буде ще довго, тому ліва ідея як ілюзія справедливості охопила більшість електорату. Практично це виборці комуністів, БЮТ, соціалістів. Цілком логічним є приєднання соціалістів до БЮТ і захоплення електорату комуністів. Останні заяви БЮТ про боротьбу з порушниками їхньої монополії на опозиційність свідчать про серйозну концентрацію лівого руху як другого елемента двопартійної системи. Але не тішмо себе байками про українських прототипів лейбористів і консерваторів. Консервативна ідея – це ідеологія самозбереження і нарощування конкурентоспроможності нації, тобто звичний для успішних держав націоналізм здорового світового конкурента. В Україні така ідея визріває серед тих громадян, яким набридло залежне становище держави, що шкодить діловим інтересам. Саме ця ідея порушує спокій тих, хто має намір якомога довше казково багатіти коштом стабільної незаможності українських громадян. Тому симбіоз так званих українських лівих з так званими українськими олігархами є зручною моделлю "стабільного" двопартійного українського громадянського суспільства.

Багатим дуже заважатиме український націоналізм як сила, що може покласти край колонізації, тому ліва ідея їм потрібна як незамінний засіб боротьби проти націоналізму. Розраховують, що незаможне українське суспільство, як бажаний наркотик, сприйме лівий популізм соціалістів і БЮТ, сподіваючись субсидій, пенсій, підвищення зарплат. Це ж дуже легко: проголосував за ліве крило – і спокійно чекай кращих змін. Блуд лівої ідеї в українському варіанті полягає у виконанні делікатного замовлення не зовсім українських олігархів – нейтралізації українського націоналізму як політичної сили і прийнятної для суспільства ідеології. Що було вигідно російському імперіалізмові, то вигідно тому ж російському і будь-якому глобалізованому агресивному капіталові. Тепер ще раз оглянемо лівий фронт українського політикуму. За несприйняттям українського націоналізму можна об'єднати блок Вітренко, різних комуністів з російським політичним лобі, соціалістів Мороза. БЮТ займає особливу ліву позицію, мімікруючи під захисників народу, і може собі дозволити навіть націоналістичну риторику, але не більше. Ліва сила небідних списочників БЮТ просто хоче стати сурогатним національним рухом за справедливість, успішно відбираючи електоральне поле у націонал-демократів і націоналістів. Замість будувати національну державу, ліва ідея пускає народ з протягнутою рукою за соціальним захистом і справедливістю до скоробагатьків. Небезпека і підступність лівих у тому, що вони безжально збочують українців на шлях безвиході, безкінечної боротьби за справедливість і постійної зневіри в українській владі і політиці.

У так званих українських лівих і так званих олігархів-політиків є потужні власні ЗМІ. Немає їх лише в націонал-демократів і націоналістів. Поза сумнівом, БЮТ об'єднає лівий електорат і перемагатиме періодично партію збірної світу олігархів в Україні. Українці не мають про цю таємницю знати, щоб і надалі голосувати як слід. Знатимуть лише ті, хто читає українські газети, але більшість читає і дивиться те, що подадуть добросердні олігархи всіх світів і народів. На це і розраховують політичні комбінатори в Україні. Остап Бендер відпочиває в одеських трущобах... Далеко за хутором Васюки планетою комбінує глобалізм на пару із випробуваним соцінтерном.

Складається враження, ніби все це придумала та сама голова Карла Маркса, а сумнозвісний "привид комунізму" погодився правити світом спільно з "баксом". А може, це диявольський план світової революції – повне позбавлення націй реальної свободи, щоб соціальна справедливість залишалась єдиною втіхою для бідних визискуваних народів. І свободою слова заохочуватиме наших громадян лаяти поодиноких справжніх українців, які зуміють пробитися до української влади.

м. Івано-Франківськ

Костянтин КАПІТОНОВ

ЄВРЕЙСЬКІ СОЛДАТИ ГІТЛЕРА

В Ізраїльській газеті "Вести" вийшов сенсаційний матеріал про 150 тисяч єврейських солдатів і офіцерів, які воювали у складі гітлерівської армії. Терміном "мішлінге" в рейху називали людей, що народилися від змішаних шлюбів арійців з неарійцями. У законах про расу від 1935 р. розрізнялися "мішлінге" першого ступеня (євреєм є один з батьків) і другого ступеня (євреєм є дідусь або бабуся). Незважаючи на юридичний статус "зіпсованості" людей з єврейськими генами й тріскучу антисемітську пропаганду, десятки тисяч "мішлінге" спокійно собі жили при нацистах. Вони на загальних підставах призивались у вермахт, люфтваффе і крігсмаріне, стаючи не тільки солдатами, а й входили до генералітету на рівні командувачів полками, дивізіями і арміями. Сотні "мішлінге" були нагороджені Залізними хрестами за хоробрість. Двадцять солдатів і офіцерів єврейського походження були відзначені найвищою військовою нагородою Третього рейху – Лицарським хрестом. Втім, багато ветеранів вермахту жалілися, що начальство неохоче представляло їх до нагород і затягувало просування по службі через їхніх єврейських предків.

Тривалий час нацистська преса друкувала фотографію блакитноокого блондина в касці із підписом "Ідеальний німецький солдат". Цим арійським ідеалом був боєць вермахту Вернер Голдберг, батько якого був євреєм.

Майор вермахту Роберт Борхардт отримав Лицарський хрест за танковий прорив радянського фронту в серпні 1941 р. Потім його направили в Африканський корпус Роммеля. Під Ель-Аламейном він потрапив у полон до англійців. У 1944 році йому дозволили приїхати в Англію для возз'єднання з батьком-євреєм. У 1946 р. Борхардт повернувся у Німеччину, сказавши своєму батькові: "Хтось же повинен відбудовувати нашу країну". Незадовго до смерті у 1983 році він розповідав німецьким школярам: "Багато євреїв і напівєвреїв, які воювали за Німеччину під час Другої світової війни, вважали своїм обов'язком служити в армії і захищати батьківщину".

Полковник Вальтер Холландер, мати якого була єврейкою, отримав від Гітлера особисту грамоту, в якій фюрер засвідчував арійство цього законного єврея (за традиційним єврейським законодавством – Галахою – євреєм вважається народжений від матері-єврейки). Такі ж посвідчення про "німецьку кров" були підписані Гітлером для десятків офіцерів вищого рангу, які мали єврейське походження.

У роки війни Холландер був нагороджений Залізними хрестами обох ступенів і рідкісною відзнакою – Золотим німецьким хрестом. У 1943 р. він отримав Лицарський хрест, коли його протитанкова бригада знищила 21 радянський танк в бою на Курській дузі.

Коли йому дали відпустку, він поїхав в рейх через Варшаву. І там він був шокований єврейським гетто. Після цього Холландер зламався. Кадровики записали в його особисту справу "дуже незалежний і некерований", "зарубавши" його підвищення до генеральського чину.

Ким же були "мішлінге" вермахту: жертвами антисемітських переслідувань чи спільниками катів?

Життя часто ставило їх в абсурдні ситуації. Один солдат з Залізним хрестом на грудях приїхав з фронту в концтабір Заксенхаузен, щоб... відвідати там свого батька-єврея. Офіцер СС був шокований таким гостем: "Якби не нагорода на твоєму мундирі, ти б швидко приєднався до свого батька".

А ось історія 76-річного жителя ФРН, стовідсоткового єврея. У 1940 р. йому вдалося втекти з окупованої Франції за підробними документами. Під новим німецьким ім'ям його призвали у "Ваффен-СС" – відбірні бойові частини. "Якщо я служив в німецькій армії, а моя мати загинула в Освенцимі, то хто ж я – жертва чи один з катів?" – часто запитує він себе. – Німці, що відчувають провину за скоєне, не хочуть про нас чути. Єврейська община також відвертається від таких, як я. Адже наші історії суперечать логіці Голокосту".

У 1940 р. всім офіцерам, які мали двох єврейських дідусів або бабусь, було наказано піти з військової служби. Ті, що були "заплямовані" єврейством тільки з боку одного з дідусів, могли залишитися в армії на рядових посадах. Але в реальності ці накази не виконувались, тому їх щороку безрезультатно повторювали. Часто німецькі солдати за законами "фронтового братерства" приховували "своїх євреїв" і не видавали їх партійним та каральним органам.

Існують точні відомості про 1200 солдатів і офіцерів єврейського походження, які служили у вермахті. 2300 їхніх єврейських родичів було знищено – це і племінники, і тітки, і дядьки, і дідусі, і бабусі, і матері та батьки.

У січні 1944 р. кадровий відділ вермахту підготував секретний список 77 офіцерів й генералів вищого рангу єврейського походження або одружених на єврейках. Усі 77 мали особисті посвідчення Гітлера про "німецьку кров". Серед них – 23 полковники, 5 генерал-майорів, 8 генерал-лейтенантів і 2 генерали.

Цей список можна було б доповнити однією із найбільш зловісних фігур нацистського режиму. Рейнхард Гейдріх – улюбленець фюрера, голова РСХА, якому були підконтрольні гестапо, кримінальна поліція, розвідка і контррозвідка, усе життя (на щастя, недовге) боровся із чутками про своє єврейське походження.

Гейдріх народився 1904 року в Лейпцигу в сім'ї директора консерваторії. Сімейна хроніка свідчить, що його бабуся одружилась із євреєм незабаром після народження батька майбутнього шефа РСХА. У дитинстві старші хлопці били Рейнхарда, обзиваючи його євреєм.

Саме Гейдріх організував у січні 1942 р. Ванзейську конференцію для обговорення "остаточного вирішення єврейського питання". У його доповіді йшлося про те, що внуки єврея мають вважатися німцями й на них не повинні поширюватись репресії. Кажуть, що, прийшовши якось додому п'яним, він двічі вистрілив з пістолета у власне відображення в дзеркалі зі словами: "Мерзенний жид!"

Ще одним класичним прикладом "прихованого єврея" серед еліти Третього рейху можна вважати фельдмаршала авіації Ерхарда Мільха. Його батьком був єврей-фармацевт.

Через єврейське походження його не прийняли у кайзерівське військове училище, але Перша світова війна відкрила йому доступ до авіації. Мільх потрапив у дивізію легендарного льотчика Ріхтгофена, познайомився з молодим Ґерінгом й зробив кар'єру при штабі, хоча сам на аеропланах не літав. У 1929 р. він став генеральним директором "Люфтганзи" – національного авіаперевізника. Передбачаючи перемогу нацистів, Мільх безкоштовно надавав літаки для лідерів НСДАП.

Такі послуги не забуваються. Нацисти підготували офіційну легенду про те, що мати Мільха не мала статевих стосунків зі своїм чоловіком-євреєм, а справжній батько Ерхарда – барон фон Бір. Ґерінг довго сміявся з цього приводу: "Ми зробили Мільха байстрюком, але байстрюком аристократичним". Також Ґерінг говорив з приводу таких, як Мільх: "У своєму штабі я сам буду вирішувати, хто в мене єврей, а хто ні!"

Після війни Мільх дев'ять років відсидів у в'язниці, а потім до 80-річного віку працював консультантом концернів "Фіат" і "Тіссен".

Загалом більшість ветеранів вермахту єврейського походження стверджують, що, ідучи на службу в армію, вони не вважали себе євреями і прагнули своєю хоробрістю та бойовими заслугами спростувати нацистську расову маячню. Виявляючи неабиякий героїзм на фронті, вони доводили, що єврейські предки ніяк не заважають їм бути німецькими патріотами й стійкими воїнами.

***Від редакції:* Як бачимо, наші радянські динозаври, які дотепер звинувачують західних українців у фашизмі через те, що вони, мовляв, служили в дивізії "Галичина", за тією ж логікою можуть звинуватити в фашизмі навіть євреїв...**

*(Передрук з журналу "Независимое военное обозрение" від 20.09.2002 подається в українському перекладі. – **Н. Д.**)*

ГРИМАСИ ДОБИ

ПОЛІТОЛОГІЯ ЧИ ІДЕОЛОГІЧНА ДИВЕРСІЯ

"Чия школа – того й нація", – казав відомий український письменник і переконаний український націоналіст І. Нечуй-Левицький. Тому організація, проведення і забезпечення навчального процесу в системі освіти України повинні бути об'єктом найпильнішої уваги українських націоналістів. Це означає не стільки критикувати негативні явища в українській освіті, як самим складати українські за змістом і духом навчальні програми, писати підручники, розробляти наочність і домагатися їх прийняття Міністерством освіти і науки України. З іншого боку, необхідно всіма засобами, якнайжорсткіше поборювати іноземні диверсії в українській освіті, шкідливі чужинецькі впливи, хоч у які б "прогресивні", "європейські", "вселюдські", "евразійські" шати вони б маскувалися. Це однаково стосується і загальноосвітньої, і вищої школи. Особливо слід пильнувати заклади освіти, в яких навчаються майбутні працівники правоохоронних органів. Бо інакше "вигодуємо пса на свою шкіру". А відповідні "псарі" ще не перевелися. Як, наприклад, автори посібника для підготовки до іспитів "Політологія" (П. Прибутько, С. Вировий, Р. Михайленко), схваленого до друку Вченою радою Київського юридичного інституту МВС у 2005 році.

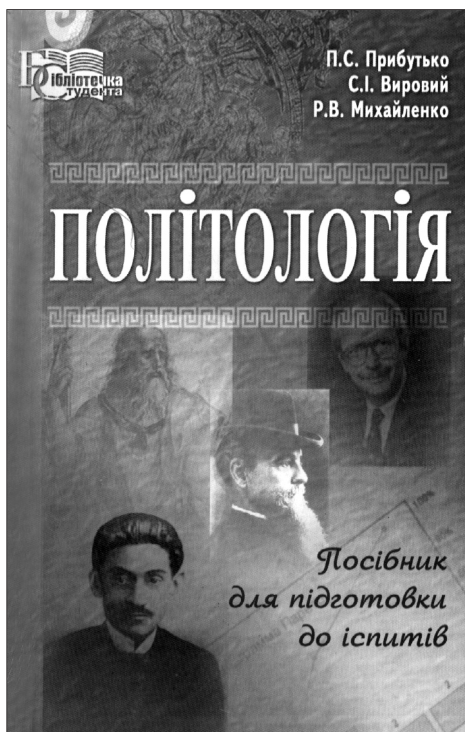
Анатолій ЗІНЧЕНКО

Такої придуркуватої книжки давно не доводилося тримати в руках. Судячи зі змісту, автори зеленого поняття не мають про те, що пишуть. Та коли б писали для задоволення свого хворого самолюбства й для домашнього вжитку. А це ж для "студентів неполітичних спеціальностей вищих навчальних закладів"! І що ж їм нав'язують "жреці науки", чи шамани Київського юридичного інституту МВС?

Виявляється, що "процес виникнення світової політичної думки тісно пов'язаний із розвитком стародавніх держав". А те, що "державний" період існування навіть не всього світу, а якоїсь його частки триває щонайбільше 4, ну нехай 5 тисяч років, що складає мізерний відрізок історії людства – це не рахується. Виявляється, що без держави не існує політичної думки. В народі це називається – ставити воза попереду кобили. А у філософії та історії, кандидатами якої є автори посібника, – це примітивний утопічний матеріалізм. З ним мала б освіта України розпрощатися у 1991 році, коли впала, нібито, диктатура марксистського діалектичного матеріалізму. Однак – ні. Бо він є тільки різновидом матеріалізму ліберально-капіталістичного, який нам вперто накидають усі ці шістнадцять років перелицьовані шамани.

Відповідно, дрімучим матеріалістам (тепер уже – "капіталістичним") не до тями тлумачити "Слово про Закон і Благодать" Іларіона, який, до речі, був першим українським митрополитом, а не "першим слов'янським митрополитом Київської Русі".

Суть вчення Іларіона в тому, що Новий Заповіт Ісуса Христа поклав край кривавій диктатурі бездушного старозавітного юдейського закону і започаткував еру благодаті, тобто – милосердя. Керуватися у своїх вчинках щодо ближніх не мертвими писаними формулами видуманих книжниками-фарисеями і левітами "законів", а милосердям. Ось суть християнського розуміння людського співжиття. Але це юристам Київського юридичного інституту МВС "тьомная ночь". Вони все і вся підганяють під "закон", "правову державу". Тільки не кажуть, під чий закон, чиє право. Адже абстрактних законів не буває. Навіть у "міжнародному" праві. Всі законодавчі системи мають виразне національне обличчя. Про це давно прокукурікали всі півні і розповіли підручники з права. Може, автори посібника тихцем пропагують старозавітний закон, а тому у полемічному запалі стверджують, що пам'яткам політичної думки Київської Русі властиві "наївність і спрощеність". Ну, а твердження про те, що "з появою благодаті створюється співтовариство рівноправних християнських народів" – це вже "на городі бузина, а в Києві дядько".

До речі, знайдені на території України рештки астрономічних обсерваторій, святилищ свідчать про зародження людської цивілізації на нашій, українській землі. Однак про це "науковці"-юристи мовчать. Хоч і розводяться на теми древних китайців, греків та інших "аристотелів", "платонів". Але не згадують нашого земляка скита Анахарсія, якого ті ж зарозумілі греки зарахували до семи мудреців світу. Для них, судячи з тексту посібника, українська державність й "не наївна" українська політична думка розпочинається після 1991 року. Все, що було до того, виявляється, служило виключно для "обґрунтування ідеї єдиновладдя, тобто монархії, що ґрунтовно розроблялося в період утворення Російської централізованої держави". І це неспроста. Досить поглянути на список рекомендованої літератури, як стає зрозумілим, "звідки вітер віє", трупний душок розносячи. Бачимо тут цілий ряд московських видань. До речі, не найвищого рівня. Бо їх московити тримають "для внутрішнього користування". А нам спускають, за допомогою своєї агентури, подібні до вищеназваного "посібники", в яких переконують майбутніх правоохоронців: "Націоналізм – це вкрай реакційна ідеологія, заснована на ідеях переваги, національної винятковості якогось народу, на прагненні створити для нього сприятливіші умови життя за рахунок інших народів, переважно силовими діями. Націоналізм, зрештою, неминуче переродже́ться в сепаратизм, тероризм, фашизм. Націоналізм не має нічого спільного з природними національними інтересами якогось народу". Прочитавши цю маячню, перестаєш дивуватися із звіриної люті людей в уніформі, з якою вони палицями і газом розганяли похоронну процесію Патріарха Всієї Руси-України Володимира (Романюка) на Софійському майдані 18 липня 1995 року. Для них кожен українець, який спілкується українською мовою, ходить в українську, а не московську церкву – ворог-націоналіст. Так їх вчать "псарі". І вони їм, схоже, вірять. Як і в те, що перша з основних ознак нації є "спільність економічного життя, єдиний внутрішній ринок, який об'єднує воєдино всі райони країни" (?!). Це все одно, що вважати основною ознакою сім'ї "спільність економічного життя батьків і дітей". Більшого абсурду годі придумати. Але це не вигадка, а конструювання в умах студентів так званої "політичної нації", в якій мігранти-нацмени будуть "законно" правити у відповідності з товщиною своїх злодійських гаманців, а корінні українці будуть чистити вигрібні ями своїх "демократичних" повелителів. Так, як донедавна обслуговували компартійних бонз. Це ж так ідилічно, така спільність економічного життя! Адже: "Виникнення та розвиток марксизму" – на думку представників кафедри філософських і соціальних наук Київського юридичного інституту МВС – без сумніву, є "якісним стрибком в історичному процесі". Це вони про ту звірину ідеологію, якою керувалися творці кримінальних "революцій", організатори грандіозних багатомільйонних людиновбивств, голодоморів в Україні, концтаборів по всій земній кулі. І не без допомоги "старої повії Європи" (Наполеон), на яку так позирають ласим оком наші "напівхами-напівінтелігенти". Англо-саксонські та "іже з ними" торгаші всі післявоєнні роки брутально поборюють націоналізм європейських народів. Цьому служить шахрайське виборче "законодавство", продажні засоби масової інформації (дезінформації), залякування народних мас, терор тамтешніх "правоохоронних" органів, пряме фізичне насильство й безкарні убивства лідерів та активістів європейських націоналістів. У Європі не приховують, що неписаною нормою функціонування "європейської" (старозавітної?) "демократичної" моделі є штучна "маргіналізація правих радикалів". Для чого? А в ім'я чергового інтернаціонального проекту під назвою "глобалізація". Її теж вихваляє вищеназваний посібничок. Вона, мовляв, необхідна для "розв'язання глобальних проблем" людства. Цю нісенітницю нам вішали на вуха ще в роки "перестройкі". Насправді ж найбільшою нинішньою проблемою людства є сама глобалізація. Її суть полягає у злодійському привласненні міжнародним капіталом майна народів за допомогою маріонеткових "демократичних" урядів нібито "незалежних" держав, продажна бюрократія яких узурпувала владу в своїх країнах і намагається перетворити народи Землі в інтернаціональне бидло на догоду грошовим мішкам. Для охорони таких кримінальних дій і готують автори посібника "Політологія" своїх підопічних. І роблять це за наші гроші. І будуть це робити доти, доки їх не зупинити. А зробити це можуть лише націоналісти. Націоналісти 30–40 років не дискутували з ворогами українського народу, а діяли належним чином. Ліберальним "державницьким" політиканам це не подобається? То що ж, "на колір і смак любитель не всяк", люди кажуть.

Але для початку очистьмо авгієві стайні нашої освіти від інтернаціонального гною і навчімо наших студентів нашими підручниками правди, справедливості, милосердя (до тих, хто на це заслуговує), любові до українського народу, отчої землі, навчімо українського націоналізму!

У МОРОЦІ ТОТАЛІТАРИЗМУ

КАРА ЗА ЗРАДУ

Микола БАРБОН

У радянських політтаборах сиділи люди, яких судили на ОСО ("особом совещании"), з приводу якого в'язні сумно жартували:

– ОСО – дві ручки і колесо!

Тобто тачка на все життя забезпечена.

Справа в тому, що спершу людину засуджували на десять років табірної каторги. Але коли щастило людині перенести невимовно тяжкі десятиліття поневіряння, КДБ не поспішало випускати її на "волю", тобто у велику зону, що мала офіційну облудну назву "СРСР". До "щасливчика", чий в'язничий термін мав незабаром закінчитися, підсилали стукача-очкаря-зека, який провокував свою жертву на якусь антирадянську розмову, після чого робив донос. На новому суді над "щасливчиком" "очкар" виступав у ролі "свідка". На підставі тих "свідчень" засуджений одержував новий термін ув'язнення. Провокатор діставав певну винагороду, та не довго потішався нею.

Чим більший тиск, тим більший опір йому. Цей закон діє не лише у фізиці, а й у людських стосунках. В умовах більшовицьких тюрем і таборів в'язні виробили цілу систему протидії кадебістському насильству. І коли після нового суду в'язень повертався в зону з новим терміном, він обов'язково розкривав товаришам свого очкаря. Інформацію про нього табірна пошта передавала у всі тюремні зони, після чого очкарю вже не було життя, бо на кожному кроці на нього чатувала помста. Відчуваючи смертельну небезпеку, очкар просив опера ізолювати його від загальної зони. Нещасному йшли назустріч, але ніщо вже не могло його врятувати.

Бувало, лягає такий стукач увечері на свої нари, а вранці там знаходять тіло без голови, а голова у брезентовому чи кропив'яному мішку лежить уже під дверима опера-чекіста як подарунок за його високий професіоналізм у галузі садизму.

Якось у січні 1953-го, перебуваючи в Норильському другому політтаборі, я в довгу полярну ніч опалював мангали в новозбудованому будинку вугільного комбінату, де треба було просушити щойно поштукатурені стіни. Тяжкими дерев'яними відрами підносив я вугілля з котельні, що знаходилась за 200 метрів від комбінату. У черговий раз підходячи до зачинених металевих дверей котельні, я побачив, як якусь людину, тримаючи за руки і ноги, кинули в жерло печі й швидко зачинили тяжкі чавунні двері. Почувши запах паленого м'яса, я втік. А вранці нас, політв'язнів, довго тримали на морозі, та марно намагалися чекісти знайти двох своїх агентів, тяжко покараних в'язнями табору.

Писана історія України в основному й досі починається з Київської Русі. Що собою історично являла Україна за сотні й тисячі літ до нашої ери – про те в ліпшому разі подається кілька загальних відомостей.

Визначний, але майже невідомий – навіть у наукових колах – український історик Омелян Партицький (1850–1895) вийшов поза те "зачароване коло" ще в позаминулому столітті. У 1894 році він опублікував "Старинну історію Галичини", якою охопив події в Україні з VII віку до нашої ери до 110 року нового літочислення.

Однак з самого початку праця була фактично вилучена з наукового обігу, бо (хоч як це "парадоксально") переконливо заперечувала духовну і державотворчу меншовартість українців. На основі об'єктивних даних, з використанням античних греко-римських та інших джерел, на засадах глибокого аналізу автор показав, що наші далекі предки не тільки не йшли за возами чужих культур, а навпаки, були творцями осмислених духовних і матеріальних (суспільних) інфраструктур, на здобутках яких розвинулися потім давньогрецька і давньоримська цивілізації.

Автор "Старинної історії Галичини" проклав чи не першу наукову борозну в глибини нашої історії. В останні десятиліття, в результаті фундаментальних відкриттів у цьому напрямі, кардинально змінилися погляди на роль України та українців у контексті світової цивілізації.

Зокрема, у 1983 році американський історик українського походження В. Рен-Бойкович видав у Нью-Йорку нарис "Колиска культури людства", в якому на матеріалі археологічних та історичних відкриттів учених Західної Європи та Америки стверджує, що наші сумерійці першими створили міф про сотворення людей і світу, назвали себе "обранцями всемогутнього Бога", винайшли понад 5000 років тому письмо, були першими астрономами, математиками, лікарями, філософами, першими запровадили культурний обробіток землі і т. ін.

Історичний досвід суспільного розвитку засвідчує: тільки ті нації, які самі осмислюють і формують своє державницьке спрямування, не блукають по чужих томах у пошуках "світлих ідей" для реалізації у себе вдома, мають гідну поставу серед народів світу.

"У старинній нашій історії маємо величні картини, які подивом наповнили весь стародавній світ і велику славу принесли нашому народові. Тож не годиться такі світлі діяння наших предків ховати, немов з умислу, перед очима нащадків".

Ці слова історика, "забутого" внаслідок чужинецької закомплексованості нашого суспільного буття, й нині звучать актуально – як жива програма для невідкладної роботи.

Завдання українського національного відродження полягає в тому, щоб параметри нашої глибинної історії посіли належне місце в наших науці і суспільній свідомості. Праця О. Партицького, безсумнівно, спроможна відіграти в цьому відношенні неперехідну роль.

Подаємо стислу, власне, фрагментальну засвітку цього зусилля визначного дослідника – повернути Україні її давні, тисячолітні історичні обшири.

Правітчизна слов'ян

О. Партицький підкреслює, що літописець Нестор наплутав, вважаючи Ілірію – нинішню Албанію, частину Македонії і сербських областей – прабатьківщиною слов'ян. На підставі історичних та лінгвістичних даних він робить висновок, що траки є попередниками слов'ян. Крім Малої Азії (тепер Туреччина), траки займали Болгарію, частину Сербії, всю Румунію. Значна частина Греції та острови Егейського моря в давнину також належали тракам. На північ (за часів Геродота) Тракія сягала Дунаю. І задунайських гетів стародавні історики зараховували до трацького племені. "Додаймо до Тракії ще й Скитію, і одержимо ту велику дугу довкола Чорного моря, яку треба вважати правітчизною слов'ян".

Кількість і племенні назви траків

Про кількісну силу давніх траків пише Геродот: "Народ траків поряд з індійцями – найбільший на землі. Якби він мав над собою одного володаря, сповідав єдність, у думах, ніхто б його не переміг: з-поміж усіх народів він був би найсильніший. Але злагода між ними неможлива, тому вони слабкі. У траків багато назв, кожне плем'я іменується від своєї околиці, яку заселяє".

Аналогічну характеристику Нестор дає слов'янам: "Слов'яни розійшлися по землі і назвалися іменами тих місць, на яких сиділи". Назви за таким же принципом мали і давні русини: бужани, деревляни, полочани, поляни, галичани, звенигородці, теребовляни і т. ін.

Географічну прив'язку траків дає також римський історик Пліній: "За Македонією живуть траки: вони належать до найсильніших народів Європи". Арабський історик Х ст. Ібрагім Ібн Якуб бачить у слов'ян майже дослівно ті самі недоліки, що й Геродот: "Якби слов'яни не були поділені на багато родів і племен, з ними щодо могутності й сили не зміг би зрівнятися жоден народ світу". Гомерові амазонки в Азії були насправді тракині: всі стародавні письменники звуть їх дітьми Ареса, а Арес був виключно богом траків. Головний осідок амазонок був той самий, що й кіммерійців.

Ні замків, ні ключів

Два головні трацькі племена – бесси і гети (від них походить назва карпатських теренів Бескиди) мали в давнину авторитет хоробрих і чесних людей. Особливо Геродот поважав гетів, які вірили у безсмертя. "Вони найхоробріші і найсправедливіші серед усіх траків", – підкреслював він. Тракийських гетів, що просторилися на північ від Дунаю, Геродот зараховує до скитів. Траки, скити і гети – то лише різні назви одного й того ж народу. В давні часи гетів часто називали скитами, і навпаки. Римський поет Горацій високо цінив чесноти гетів і скитів. Він закликає римлян "залишити мерзенне своє життя", брати приклад з "варварів". В оді до римлян він наголошує на тому, що в гетів і скитів звичаї кращі, "ніж у нас". В очах Гомера гети, як і всі скити, – "найсправедливіші люди на землі".

Такі ж якості окреслювали в нашому народі іноземні автори пізніше, у слов'янські часи. Наприклад, німець Герборд писав, що "ні крадіжок, ні обману у них (слов'ян) нема", "не побачиш у них ні замків, ні ключів, скрині стоять завжди відчинені".

"Тут нам добре, маємо права, а в Римській державі – помагай Боже!", – відповів грецькому історикові Пріску ослов'янений грек (жив серед унів, гунів) на докори, що відцурався своєї батьківщини. (Зауважимо в дужках, що в цих "чеснотах" – і наш негатив: чужинці легко проникають в наше середовище, нав'язують свої порядки і на цілі століття перетворюють нас на рабів).

Гетія: територія і народ

Гетії проживали на величезних територіях – сучасна Галичина, Румунія, Молдова, північне узбережжя Дунаю. На підставі розповідей Геродота можна вважати, що гети були тим народом, що заселяв усю Скитію (Вкраїну), але з часом був витіснений на Подністров'я. Таємничі "кіммерійці", на думку істориків, – не хто інший, як гети. Якщо скитські кіммерійці були траками, вважає німецький історик Міленгоф, то належить до народності гетів, бо про інших траків у землі скитів історія не знає нічого. За Птолемеєм, гети жили також в гірському пасмі Карпат й були сусідами бойків і тухольців, яких той же Птолемей називає "сарматськими бесами".

За 200–300 літ перед походом Дарія (512 р. до н. е.) на Скитію, тобто проти гетів, вони вели кочовий спосіб життя. Назва "таргети" або "таргіти" означає "пастирі стад". В час Геродота (V вік до н. е.) Східна Скитія між Дніпром і Дністром уже займалася обробітком землі. Тому непереконливим є зображення Геродотом персо-скитської війни, під час якої Дарій ганяється із 70000 військом за скитами пустелею і не може їх знайти.

Давні історики і письменники (зокрема, грецькі і римські) відзначають гуманізм, хоробрість і скромність гетів навіть на рівні королів. Про один такий приклад розповідає Діодор. Коли Лізімах після Олександра Великого зайняв македонський престол, він пішов війною проти гетів і з усім своїм військом потрапив до них у полон. Гетський король Дорікет поставився до нього великодушно, дарував йому волю та ще почастував на прощання Лізімаха і його достойників. Було поставлено двоякі столи. Для дружини Лізімаха розстелили дорогі килими, а для Дорікета і його дружини – солом'яні рогожі. Стіл Лізімаха зроблений був із срібла і на ньому розставлено найдорожчі страви; король гетів сидів за дерев'яним столом, м'ясо і овочі, зварені у воді, склали весь його обід. Потім пили чарами вино, а були вони на столі Лізімаха золоті й срібні, на столі ж Дорікета – з турових рогів і дерев'яні. Такий то вже звичай у гетів", – пише Діодор.

Римський імператор Юліан наводить слова, які мав сказати Траян про гетів після завоювання ним Дакії: "Я винищив гетів – людей найхоробріших, що коли-небудь жили на світі. Хоробрі вони не тільки завдяки фізичній силі, а насамперед тому, що глибоко прийняли у свою душу науку бога Зальми, якого високо цінують. У своїй глупоті думають гети, що вони невмираки, що не гинуть після смерті, а якось повертаються на інший світ. Ця віра у посмертну мандрівку душ в інший світ породила у них відвагу та завзяття у небезпечних і відважних воєнних діях".

Скити

На відміну від траків і гетів скити більш відомі в історії, хоч і їхня-"наша" історіографія відносить до чужинців (іранців). Траки і скити – то лише окремі політичні організації одного і того ж народу. Відома територія скитів, їхні звичаї, релігія, військові походи, описані Геродотом, і не тільки ним. Ось як характеризує скитів Діодор Сицилійський ("Історична бібліотека" – II, гл. 43, стор. 113–114): "Тепер будемо говорити про скитів (сколотів), сусідів індів. Вони колись посідали вузьку територію, але поволі ставали сильнішими; своєю міццю та перемогами, поширюючи свої кордони в довжину і ширину, довели свою націю до великої та могутньої імперії і слави... Вони приєднали до своїх територій всі гористі землі аж до Кавказу, а також долини до Океану (Атлантики), мокляки Меотиди (Приазов'я) та інші землі вздовж Дону... Потім спрямували зброю в іншу сторону і дійшли аж до єгипетського Нілу".

Відомі і численні скитські племена – таргіти, скити-орачі, царські скити... Серед них найбільш загадковими залишаються кіммерійці. Заселяли вони території між Азовським і Чорним морями, де в пізніші часи знаходилося Тьмутараканське князівство.

Назва "кіммерійці" – дуже давня. Про них згадує Гомер, розповідається з повагою в Біблії.

Перші рейди кіммерійців на Малу Азію мали б відбутися в часи Гомера і навіть ще давніше. Їхня держава була дуже могутня. Походи саків в Азію відбувалися разом з кіммерійцями.

Описані Гомером блукання Одіссея не могли відбуватися надто далеко від батьківщини йонців. Місце, звідки мусив випливти Одіссей, має знаходитися в околицях Чорного моря. В такому разі острів Кірки з таврійським Херсонесом – це острів Крим. Німецький історик Бер дійшов висновку, що Гомерові і Геродотові кіммерійці – це один і той же народ, і що подорож Одіссея на острів Аяє відбувалася в регіоні Криму та Азовського моря.

Історія кіммерійців – це історія однієї з галузок гетів, тобто предків сучасного українського народу, зокрема галичан.

Уни (юни, юнаки?)

Про унів (німці помилково звуть їх "гунами") першим згадує Птолемей: "Між бастернами і роксоланами живуть хуни". Вжита Птолемеєм форма "хуни" вказує на німецькі інформації про них, бо початкове "х" не може бути нічим іншим, як німецьким "h".

Нині важко сказати, чи назва "уни" означала юнаків (героїв) чи тільки служила для означення молодих людей. Траки і даки, що під натиском римлян масово переселялися в Галичину, були переважно люди молоді, тому від напливу молоді могла виникнути назва всіх жителів краю.

О. Партицький вважав унів предками русинів. Це питання він докладно розглянув у статті "Гуни – предки русинів", що була надрукована в газеті "Діло" (1890, ч. 106-110).

Даки

Даки і гети упродовж віків стояли поряд у "взаєминах" з Римською державою. Рим тривалий час платив щорічно велику данину дакам. Зміна ситуації на протилежну, коли Дакія стала колонією Римської імперії, – реалія пізніших часів. Гети і даки поклонялися богу Дію, вони були даками. "Даки" – інтерпретація цієї назви на означення певної окремішності.

Можливо, що слово "дяк" походить від служителів богу Дію – дияків у стародавніх гетів, предків галичан.

Після того, як римський імператор Траян у 101–106 роках зруйнував Дакію, до якої входили території сучасних Румунії і Молдови, вони були заселені різними народами імперії. В цей спосіб римляни вирішили назавжди "заспокоїти" непокірну Дакію. Цього було досягнуто, оскільки офіційною мовою і тут стала латина. Значна частина даків поселилася в теперішній Галичині. Однак не всі вони залишили рідну землю, про що свідчать орнаментика вишивок і кераміки, фольклор і ментальність сучасних румунів та молдаван, які мають дуже багато разючих рис з відповідниками теперішніх галичан (особливо підкарпатських і карпатських місцевостей).

Назва "Бессарабія" походить від бес-арабія. Разом з арабами беси, як кращі у світі воїни-вершники, з волі римлян охороняли від сарматів частину південної Дакії. Формально вони були господарями території.

* * *

Отже, які висновки випливають з концептуальної праці Омеляна Партицького?

1. Історія України як народу і нації починається не з Середньовіччя, не з Київської Русі, навіть не з перших віків нового літочислення, а з праісторичних часів, які не піддаються точному окресленню.

2. У духовному відношенні український народ в особі наших предків був не безликим споживачем чужих інтелектуальних цінностей, а їхнім продуцентом, що знайшло своє вираження в сумеро-греко-римській та інших давніх цивілізаціях.

3. Уся міфологія та вірування древнього світу – і не тільки на теренах Євразії – пов'язані з духовною діяльністю комплексу племен і народностей, що генетично функціонують в успадкуваннях сучасного українського народу.

Публікацію підготував
Павло ЧЕМЕРИС

ШЕВЧЕНКІВСЬКА ПРЕМІЯ

ДЕВ'ЯТЬ ЛАВРЕАТІВ

Олег ШАГАН,
"Нація і держава"

Щороку наприпочатку березня українська культурна громадськість із напівпієтетом, напівзаздрістю та ще цілою низкою настороженних, але доволі гарячих почуттів очікує вістей про нових лавреатів найпрестижнішої вітчизняної мистецької премії – Шевченківської, або ж, як вона зоветься офіційно, Національної премії України імені Тараса Шевченка. Зоддавна так повелося, що удостоєні її митці ніби автоматично возносяться до рангу класиків, – отож, щороку чуємо на адресу Шевченківського комітету безліч нарікань, затаєного бурчання й подекуди навіть відвертої критики, іноді справедливої, іноді несправедливої. Утім, справедливість чи несправедливість є зазвичай поняттями доволі відносними, бо суб'єктивними, як суб'єктивним є й саме сприймання мистецтва, – тому ми воліємо не поповнювати лави ані тих, хто все схвалює, ані тих, хто все критикує. Коротко зазнайомимо вас з доробком тих митців, котрим цього року пощастило отримати високу відзнаку.

Шевченківськими лавреатами стали одразу три художники – Іван Остафійчук, Борис Плаксій та Андрій Чебикін.

Львів'янина Івана Остафійчука відзначено за цикли художніх робіт "Моя Україна", "Подорож до Батурина" та "Бойківська сага". Їхньою найпершою особливістю є вражаюче розмаїття мистецької техніки – авторові однаково добре вдається і рисунок, і літографія, і офорт, і лінорит, і акварель. Особливо слід відзначити виразно національну тональність його робіт, проявну не лише на тематичному рівні ("Батуринський" цикл тут промовляє сам за себе), а й в активному "відчитуванні" народної колористики чи, я б навіть сказав, народної метафізики.

Киянин, уродженець Черкащини Борис Плаксій удостоєний Шевченківської премії за цикли живописних робіт "Агонія зла" і "Творці Незалежності". Він – митець-філософ, так само абсолютно національний за духом. Був свого часу тісно пов'язаний із дисидентським рухом. Премійований його цикл "Творці Незалежності" – це близько дев'яти десятків портретів знакових у контексті нашої Незалежності особистостей, від Івана Мазепи до національних романтиків 1990-х. Вони зберігаються в столичному домі-музеї Івана Кавалерідзе, і за їхніми мотивами навіть знято напрочуд цікавий документальний фільм "Кредо".

Безперечно, найтитулованіший із-поміж усіх цьогорічних лавреатів художник Андрій Чебикін – він ректор Національної академії образотворчого мистецтва й архітектури, президент Української академії мистецтв, народний художник України, професор, керівник майстерні вільної графіки. Премії удостоєні його графічні цикли "Кримські мотиви", "Жіночі образи" і "Зів'яле листя".

У царині музики лавреатом Національної премії імені Тараса Шевченка став художній керівник академічного камерного хору "Київ" Микола Гобдич – за мистецьку програму "Тисяча років української духовної музики", видану на семи авдіоальбомах. Один із них – "Українська літургія" – ніби акумулює в собі решту дисків і водночас розкриває суть і особливості Служби Божої. Інший альбом – "Український Великдень" – розкриває особливості православного святкування Великодня, який є "святом свят" – урочистим вінцем віри.

Так само унікальною є й творчість лавреата в театральній номінації Миколи Мельника. Він заснував у Дніпропетровську театр одного актора "Крик" і уславився дивовижними імпрезами, чи не найбільш вражаюча з яких – вистава "Гріх" за мотивами творів Михайла Коцюбинського, удостоєна цьогоріч Шевченківської премії. Театр "Крик" Михайла Мельника – це справдешній крик душі, який не залишив байдужою ще жодну людину.

Серед цьогорічних Шевченківських лавреатів також два іноземних громадянина, представники української діаспори у США та Польщі. Про них материковому читачеві, на жаль, наразі відомо найменше. Скажімо, книги поета Остапа Лапського, ровесника наших шістдесятників, в Україні не виходили – лише в Польщі; досі жодного його твору немає навіть в інтернеті. Їхні назви – "Себе: розшукую?!" та "Обабік: істини?!" – виказують модерні устремління автора. Це підтверджує й авторитетний львівський поет і критик Іван Лучук, стверджуючи, що 78-річний Лапський "не схожий на жодного іншого українського поета. Тобто його поетичні стиль і світ, манера і слововислів не мають аналогів". Утім, відомо, що в Польщі Остапа Лапського знають як перекладача українських поетів-ровесників, зокрема голови Шевченківського комітету Романа Лубківського.

Так само практично нічого ми не знаємо про українського богослова в США отця Рафаїла, в миру Раймонда Турконяка. Нічого, крім найголовнішого – він переклав сучасною українською мовою Острозьку Біблію, визначну пам'ятку української духовної культури, яка дала православним християнам біблійний канон.

У номінації "література" премію отримав поет Тарас Федюк за книгу віршів "Обличчя пустелі". Він – один із найавторитетніших поетів-вісімдесятників, відомий у літературному середовищі також як один із чільників Асоціації українських письменників і організатор безпрецедентної серії сучасної поезії "Зона Овідія". А його поезія – це посутня, розумна, тонка, печальна розмова про час, котрий "випав із часу", застиг, змалів, заметушився – про наш час. Про сміх уже не крізь сльози, а крізь... жах.

Нарешті, у номінації "літературознавство" Шевченківським лавреатом став Дмитро Стус за монографію "Василь Стус: життя як творчість". "Можна вважати, що три чверті книжки писано дослідником і чверть – сином", – так висловився сам Дмитро про цю студію, значення якої нині, за величезної суспільної необхідності осмислити роль і значення геніальної постаті Василя Стуса в українській культурі, годі переоцінити.

ВІД АВТОРА

СИМУЛЯЦІЯ ЖИТТЯ

Іван АНДРУСЯК, поет

Двадцяте сторіччя ще не завершилося. Воно живе доти, доки живі люди, котрі сформували його основи – у політиці, у філософії, в літературі, в економіці, одне слово, у всьому. Точніше, останні з таких людей. Хто ще залишився? Фідель Кастро, Умберто Еко, Ґабріель Ґарсія Маркес, Ліна Василівна Костенко... Цими днями не стало ще одного з них. Жана Бодріяра.

Неназвана річ не існує. Цей філософський постулат ми засвоїли давно й безнадійно: у нас досі занадто багато речей неназваних. Француз Жан Бодріяр багато з них назвав. Одним словом. І слово це – симулякр. Він одним із перших завважив, що реальність надто вже суттєво відрізняється від наших про неї уявлень, що сучасний світ, м'яко кажучи, з реальністю відверто розминається. Завважив – і вирішив, що "реальності не існує". Що ж тоді є? За Бодріяром – гіперреальність, себто, симуляція реальності. Така собі цілковито віртуальна, штучно вигадана і самонав'язана людству система знаків, комплексів, концептів, цінностей, котра не має жодного опертя в матеріальному чи духовному світі, лише в наших головах. І всі оці так звані цінності є нічим іншим, як симулякрами – свого роду знаками нашої "симуляції життя".

Власне кажучи, симулякрами є всі сучасні феномени – гроші, громадська думка, мода тощо. Самі собою вони нічого не варті, а сприймаються нами як цінності лише через наше до них специфічне ставлення. Сприймаючи їх за "чисту монету", ми все дужче поринаємо в штучну систему віртуальних обмінів, віртуальних залежностей, віртуального життя, самі поступово перетворюючись із реальних, Богом створених людей на віртуальне "населення"... Виходить, що світ абсурду, котрий нас вражає в романах Франца Кафки чи п'єсах Семюеля Беккета, в суті своїй нічим принциповим не відрізняється від світу, в якому живемо ми – уже й самі мало не симулякри людини...

Подумаймо: чи ж не захльоснула нас нині вже не сама симуляція, а симуляція симуляції? Подумаймо: що таке "статус", "бренд", "ґламур", якими нас так старанно годує симулякр преси і в залежність від яких так часто втрапляє наше життя? Подумаймо: що таке сучасний менеджмент, як не штучне надування "образу" задля його вигіднішого "продажу", сиріч обміну симулякра на симулякр? Подумаймо, що таке нинішні "знаменитості", як не штучно надуті повітряні кульки-симулякри, функція яких – стимулювати симуляцію наслідування їм, сиріч перетворення зовсім ще юних і нестійких особистостей на симулякри, якими легше управляти у світі віртуальних цінностей?

І навіть не сподівайтеся, що все це стосується лише тих із нас, кого поглинули голлівудщина, мильні опери, глянцеві журнальчики, інтернет-чати, бутики та інша "наркотизація". Для речей злободенних, ба, навіть животрепетних, воно не менш, а подекуди й більш актуальне. Свого часу на котрійсь поважній політологічній конференції я пожартував, що ідеальним прикладом симулякру є СДПУ(о) – вона ж бо насправді не соціал, не демократична, не партія, не України і не об'єднана. Нині з точнісінько таким же успіхом можна констатувати, що ідеальними прикладами симулякрів є "антикризова коаліція", "уряд Януковича", "прітєснєніє русссскава языка", "універсал національної єдності", "об'єднання правих сил" – і ще, і ще, і ще...

Ба, більше: в коло симулякрів останнім часом усе старанніше намагаються втягнути й такі визначальні поняття, як нація, віра, мова, Шевченко... Подумаймо: чим є образ дядька в кожусі й смушевій шапці, котрий удовбували нам у голови за сов'єтських часів і вдовбують донині? Та ж симулякром, який зі справжнім Шевченком не має нічого спільного, – точнісінько так само, як не має з ним нічого спільного "вурдалака" божевільного Бузини чи всі інші аналогічні спроби познущатися з генія! Або чим є так звана українська православна церква московського патріархату? Та ж симулякром, яким намагаються підмінити поняття віри! Або чим є формулювання "народ України", яке так часто останнім часом чуємо з вуст різноманітних горе-політиків? Та ж симулякром, яким старанно намагаються підмінити засадниче поняття українська нація! Або що таке одіозний "офіційний статус російської мови в Україні"? Той же симулякр, яким намагаються задавити не лише українську мову, а й мову російську, – бо мова розвивається за власними законами, і коли їх порушувати, витісняючи мову в неадекватні простори симуляції, вона просто загине...

Так, засадничі поняття пручаються, не надаються до розчинення в симулятивному просторі. Бодріяр це знав. І хоча у своїх студіях зосереджувався здебільшого не на них, а на самому симулятивному феномені, та все ж принаймні одне із засадничих понять оминути у своїх розмислах не міг. Це поняття смерті, котра, за його словами, "єдина не має споживацької вартості". Не єдина – тут із ним варто посперечатися, але таки не має – це факт. Кілька днів тому Жан Бодріяр відійшов ув обійми смерті, залишивши нам свої розмисли, із якими волею-неволею мусимо рахуватися.

Як саме? Можна, звичайно, сприймати їх як симулякр мисленнєвої діяльності (саме так, до речі, ставляться до його праць чимало "офіційних філософів"), а можна – як застереження. Як надзвичайно важливе застереження! Я не філософ – я схильний до другого...

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ВІД ПАТЕТИКИ – ДО РОБОТИ

Доволі часто на одязі українця доводиться бачити іншомовні написи та символи. Можна подумати, що живемо не в самостійній державі, а в колонії чи, в кращому разі, у напівколонії.

А от значок з тризубом купити важко, особливо в селі. Мабуть, їх сьогодні дуже мало випускають. А хіба не міг би їх продукувати хоча б один український завод?

Колись я звертався з цього приводу до лідера "Просвіти" Павла Мовчана. Він пообіцяв вивчити питання. Але минуло вже багато років, а віз і нині там...

Пригадую, як пишалися просвітянськими значками наші батьки! А це ж було в тридцяті роки, коли Західна Україна перебувала під владою Польщі. Сьогодні ж ми нібито живемо в незалежній державі, так багато і патетично виступаємо на високі теми, але пасуємо перед не такою вже й важкою конкретною справою. І залюбки виспівуємо, що "ми, браття, козацького роду"...

Орест АПОСТОЛ,
с. Лосківці на Тернопільщині

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна